

A KERT (DIAKÓNIA)

Rendszerváltás után, a család visszakapta a gyümölcsöst, melyet a kolektív elkommunizált és jó 40 évig használt.

De mit is kaptak vissza? Kiöregedett fákat elbozontosodott koronákkal, a kiszáradtakat ki se vágták, de a kerítést, azt oszlopostól elhordták.

Az emlékezetükben élő kert az idő, a nosztalgia és a rusztikus idill megszépítette, így a valóság még kellemetlenebb volt. Nem is tudták örülni, vagy sírjanak, ahogyan ezt mondani szokták. Ha már visszakapták butaság lett volna el nem fogadni, megmunkálni örültség, meg nem munkálni, szégyen. Főtt tehát a fejük:- Vajon ki fogja a kertet megmunkálni? , mert ők ebből már kiszoktak, meg hát az állásukat sem hagyhatják.

Összeült a családi tanács, összedugták fejüket az okosok és a vének és hangzatos érvelések mellett melyek inkább a múlttól szóltak, mint a jövőről, megszületett a döntés: a tulajdonjogot megtartják, a használati jogot átadják, bért nem kérnek, így hátha lesz elég örült, aki bele fogjon rendbe tenni és megművelni, mert haszonról, mármint jövedelemről beszélni nem is érdemes.

Kis utánajárással került pár munkás, aki elvállalta, hogy termés fejében megdolgozzák a kertet, - Vajon mi lehetett a fejükben? Gyakorlati szempontból lényegtelen, a fontos végül is az volt, hogy a munka elkezdődött.

Kaszálták a gatz, nyírták a fákat, hordták csomóra a gallyakat, taposták a sarat, a munkájuk látszatja az izzadtság, a kéz bőrük durvulása és a koszos ruhák voltak.

A kert olyan nagy volt, hogy el lehetett benne vesztődni, munka meg annyi, hogy bele lehetett feledkezni, munkás meg kevés, 4-5-en, ha voltak. Kapkodtak és tettek vettek szerencsétlenek, mert mindegyik azt tervezte, hogy ellesi majd a másiktól a kertészet fortélyait, az igazat megvallva egyikük sem ismerte ezt a mesterséget.

A faluban még kinevetnivalónak sem tartották ezeket, a félnótásokat. Az általános vélemény az volt, hogy: - Ennek az egésznek semmi értelme, nem sokára úgyis mind otthagyják a munkát, ez nem nekik való, na meg - Ezt nem így kell csinálni, az összes vén és beteg fát ki kell vágni, új csemetékkel kell beültetni a kertet tavasszal, rendes szerszámokat kell vásárolni, permetezőgépeket, meg egy traktort, nem kéziszerszámokkal szerencsétlenkedni.

A falusiaknak igazuk is volt, mert a kert első évben nem is termett semmit, még egy bibircsót sem, abban is igazuk volt, hogy páran elfáradtak, elkedvtelenedtek, (pláne, hogy anyagilag kész ráfizetés volt), és otthagyták a kertet az örültebbjének, aki maradt. Azok tovább ástak, fűrészelték, metszettek, kocátoltak látástól vakulásig.

A faluban elterjedt a hír, hogy ezek azért maradtak, mert kutatják a kertet, mivel a régiek ide kincset rejtettek a tatárok elől és ezek most a kincs után kutatnak.

Ez igaz is volt, mert aki keres, az talál és találtak néha a kertben jó szerszámokat, kiváló munkaruhákat, de még alumínium létrát is és egyéb csodás apróságot, ami valóságos kincs volt számukra. Akik ezeket a szerszámokat a kertbe hozták, azok biztos angyalok voltak.

Az idő telt, és bár az első évek termése kevés volt, a gyümölcsök nem voltak szemre kívánatosak, de az ízük, az már igen jó volt. Eladásra termelni, még szóba sem jöhetett.

A kertben is kezdett már a munkának látszatja lenni: lettek ösvények, a napfény vígabban hatolt a fák koronáiba, a fák alatt a kaszált fű szépen zöldült. Ezen a részen vidámság volt és a fák szívébe remény és béke költözött. Tavasszal virágba borultak és az illattól mámoros rovarok zöngése rezgettette a levegőt, ősszel termést hoztak hála jeléül mindennek.

Más is történt, látogatók jöttek messzi országból, kertészek, akik tudást, bátorítást és munkaeszközöket hoztak a kis csapatnak.

A kertbéli munkások kezdtek hatékonyabban dolgozni, kezdték magukat és egymást jobban megismerni. A kert terméséből és a segítségként kapott pénzből sikerült újabb és újabb munkást fogadni, mert amint mondtam a kert igen nagy volt, sőt talán egyre nagyobb.

A falusiak között elterjedt a hír, hogy ez egy elvarázsolt hely, ahol a kertnek szelleme válogatja meg a munkásait, akit megkedvel azt magához köti, akit nem azt elrettenti.

Azt is híresztelték, hogy van a kertben egy fa, amelynek gyümölcséből, ha egy bizonyos napon eszik az ember, akkor egy évre meggyógyul minden betegségéből. Ezt a fát azonban a munkások nem árulják el senkinek, mert maguknak tartogatják, a bizonyos napon megeszik az összes gyümölcsét (még veszekednek is egymással), azért ilyen egészségesek és fáradhatatlanok.

Tény, hogy munkásaink többnyire jókedvűek voltak és szívesen dolgoztak a kertben, mindenki jó volt valamiben, volt, aki értett a fákhöz, volt, aki a szőlőhöz, volt, aki az ösvényeket kövezte és volt, aki a füvet nyírta, voltak, akik inkább a virágokhoz értettek, mások meg a zöldségekhez.

A munkások alakították a kertet, a kert pedig a munkásokat.

A kíváncsi falusiak bemerészkedtek a kertbe és furcsállták, hogy annyi gyümölcsöt ehetnek itt amennyi beléjük fért, de haza nem vihettek semmit, csak palántát, csemetét vagy magokat, azt engedték a munkások, de vihettek magukkal a kert csendjéből és zajaiból, illatából és hangulatából és észre sem vették, amikor ez belopózott a szívükbe.

Egy napon a főkertész összehívta a kertben dolgozókat és így szólt hozzájuk:

- Mi lenne, ha megmakacsolnánk magunkat, és nem dolgoznánk többet? Nemde felvesse a gaz mindent és lassan minden tönkremenne?
- De mi lenne, ha a nap fellázadna, és nem sütne többé, az eső nem esne, és nem öntözné növényeinket, a szél nem fújna, és nem porozná be virágainkat, a madarak és a rovarok nem végeznék dolgukat? - Mi lenne, ha a fű nem nőne ki újra, és a növények megtagadnák tőlünk a termést? - És mi lenne, ha a föld föllázadna, és nem forogna?
- Tehát láthatjátok, hogy hatalmunkban áll a termést és a kertet tönkre tenni, hatalmunkban áll a semmit tevés is, de hatalmunkban áll együtt munkálkodni a rovarokkal, az esővel, a madarakkal, és a széllel is. Rajtunk múlik, hogy az egység részévé váljunk, vagy kizárjuk magunkat belőle. A kert, amiben dolgozunk éppúgy részünk, mint mi is neki, függünk egymástól, és együtt fejlődünk. A kert célja nem a termés, hanem maga a lét melynek része a termés is. A kert olyan, mint az emberi szervezet, mint a lélek, mint a társadalmunk, mint a gyermek, ha törődünk, vele fejlődik, növekszik, és gyönyörűségünkre szolgál és a maga idejében, meghozza a

termést is. A szél fúj és hozza a jót is meg a rosszat is. Ha a szomszédától jó virágport hoz a szél, akkor a kertünket nemesíti. Ha a szomszéd kertjében gyom van, annak magját is áthozza a szél, meg a betegséget is, ezért számunkra fontos hogy a többi kert is jól ápolt legyen. Ezért vihetnek a falusiak, palántát, magokat, meg csemetéket, ha már változtatni akarnak házuk táján hát segítsünk nekik, mert aki ad annak adatik, ez a lélek törvénye is.

- Adjunk hát hálát minden napért, amit a kertben dolgozhattunk, azért hogy elfáradtunk és azért is hogy hideg volt vagy eső esett, mert az is érettünk volt és a kertért. Adjunk hálát minden egyes növényért, amit gondozhattunk, minden fűszálért, ami a szélben ringott, adjunk hálát minden kertészársért, minden segítségért tanításért, minden valahová tartozásért, az idei bő termésért, a gondviselésért.

Ha a kertet komolyan veszem, akkor részben ellent kell mondanom magamnak. Azt állítottam ugyanis korábban, hogy a haza nem attól függ, hogy hol élek, hanem attól, hogy ki vagyok. Az pedig hogy ki vagyok függ a kerttől és a benne dolgozó élő emberektől, a követendő vagy elrettentő példáktól, ez alakítja ki a bennem történő folyamatok által értékszemplételemet/életszemplételemet.

Kérem tehát magamtól, hogy tartható-e az az állítás, hogy elsődleges hazám Erdély ahol több kultúra, vallás nyelv található, másodlagos hazám Románia, mert Erdély oda tartozik, harmadlagos hazám Európa, mert több helyen otthon érzem magam és több nyelvet ismerek, de igazi hazám a Kert, amikor a környezetszennyezés/környezetirtás, a globális felmelegedés és a globális tisztelatlenség és felelőtlenség Földhazánkkal szemben mindnyájunkat érint és veszélyeztet.

Szeretném, ha sok kert lenne a Földön, egyre nagyobbak és ha nem az én ill. a te kertedről, hanem a mi kertünkről beszélne. Szeretném, ha a kert törvényei lennének a mérvadóak és nem a pénz törvényei, szeretném ha a kert nem lenne kiszolgáltatva a hatalomnak, hanem a hatalom és a tudomány szolgálná a kertet és nem a pénzt. Szeretném, ha a hatalom értelme átminősülne bölcsességé.

Tudom mindez álmom és idealizmus, de én idealista vagyok és hiszek az álmaimban.

Azt is tudom nem beszéltem Istenről, a ti dolgotok is megkeresni a kertben, a másikban, magatokban, mert Isten keresés által nyilvánul meg vagy csak úgy magától.